

79, Alfonso XII. S[ant] G[ervasi]   Barcelona, 14 Maig 1911

Estimat Poeta: bé'm recorda la breu coneixença que férem a la Rambla de Catalunya, mes no pensava pas haver-hi conegut un poeta tal com el de *Roses i xiprers*, aquest llibre exquisit ab què heu vingut a honrar la literatura catalana. Lo que més estim és la puresa y sobrietat de la vostra poesia tant fina y tant intensa de sentiment. Aquella *Núvia* que «té lo mirar brillant / més dols que la iglésia tota iluminada» és obra de poesia vera; y aquell dolcíssim *Jo per tu...* y les *Paraules d'amor*, y *La Font y la Clariayna* -que té l'accent de lo inefable: és aquell do de la vera poesia que fa sentir el límit de la paraula humana, allà hont ella's trenca y el cor se'n va batent més enllà. Té també la vostra poesia lo que (per més que dígan els pedants) té tot gran art: que *sent una terra*: hi ha tot lo Rosselló a dintre: y sols essent fortament particular pot un art tenir un sentit universal; perquè sols lo particular és viu... Perdoneu-me, és la sugestió del vostre llibre que'm fa parlar tant. Encara volia parlau-se de *La visió de la Terra* tant ardent, y del pregoníssim «com un bon roser» y de tota aquella tremolor de Núria, y del august Canigó sempre present al fons del vostre oritzó. Mes ja és massa llibertat la que m'he presa per ma primera correspondència en què sols volia dir-vos: salut, Poeta! Y grans mercès.

Vullau esser-me amich [...]és admirador,

Joan Maragall

Voldria enviar-vos mes recentes *Seqüències*; mes se'm són acabades. Potser fassi un altra edició.